

Naar de zee

A. HANS.

Richard was een zwak manneke. Hij speelde gaarne met zijne kameraden, maar hij gevoelde zich seffens zoo moe. Dan zette hij zich op eene kelderval om wat te rusten. Dikwijls moest hij thuis blijven. Oh, wat was dat droevig voor hem ! Moeder plaatste dan vaders zetel met kussens bij het venster. Richard zat er in, met den rug tegen de zachte kussens. Zoo kon hij toch nog eens op straat kijken.

Als de menschen zijn bleek gezicht zagen, hadden ze veel medelijden met het tener knaapje.

Gelukkig had Richard brave maten. Ze kwamen bij hem zitten en vertelden van de school en van hun spel.

— « Richard zal niet oud worden », zeiden de menschen soms.

Vader en moeder waren zeer bedroefd. Dat kunt ge wel begrijpen !

Eens op een Zondag, toen Richard weer binnen moest blijven, kwam zijn onderwijzer hem bezoeken.

De jongen was blij, toen hij zijn meester zag. Lachend stak hij zijn mager handje uit.

— « Wel, vriendje, ik kom eens naar u zien. Hoe gaat het ? » zei de onderwijzer.

— « Ik ben ziek, mijnheer. Maar ik hoop weer spoedig genezen te zijn en dan kom ik naar de school », sprak de knaap.

— « Neen, jongen, dezen zomer moet ge maar thuis blijven. Ik heb wat beters voor u bedacht, tenminste als uw vader en moeder het goedvinden. »

Nu sprak de schoolmeester tot de ouders :

— « Richard zou eens uit de stad moeten. Als hij eenige maanden bij de zee woonde, zou hij wel sterker worden. De zeelucht is zoo frisch en goed. »

— « 'k Weet het wel, mijnheer », zei vader. « Maar ik kan dat niet betalen. 'k Moet hard werken voor den kost. »

— « 'k Spreek ook niet van betalen. Als ge wilt, zal Richard naar de zee gaan, zonder dat het u eene duit moet kosten. »

— « Zou dat kunnen, mijnheer ? » riep moeder blijde.

— « Zeker, zeker. Ik zal er voor zorgen, dat hij naar de schoolkolonie mag. Die staat bij de zee. Brave menschen zorgen, dat de zwakke kinderen er heen kunnen gaan. Richard zal er goed opgepast en verzorgd worden. »

De ouders bedankten vurig den meester.

— « Och, ik doe dat gaarne », zei de onderwijzer weer. « Richard heeft de frissche lucht noodig, hij is een brave jongen en gij werkt beiden vlijtig. Dus, zulke menschen moeten wij helpen. »

— « Vriendje, zoudt gij naar de zee willen gaan ? » vroeg de onderwijzer aan het knaapje.

— « O, mijnheer, zoo gaarne ! » antwoordde het ventje met stralende oogen. « Ik zal gezond en sterk worden zooals mijne kameraden. »

En ja, hoor ! Richard mocht naar de schoolkolonie.

Moeder pakte zijne kleeren in een koffer. Vader zou zijn zoontje wegbrengen.

Toen moeder haar kind goeden dag zegde, rolde er eene groote traan uit haar oog. Ze veegde dien rap weg, maar Richard had ze toch gezien.

— « Moeder, ge moogt niet bedroefd zijn », zei hij. « Ik zal weer kloek en gezond worden. Elken Zondag schrijf ik u een langen brief. »

— « Ik ben zeer blij, dat ge naar de schoolkolonie gaat », antwoordde moeder. « Dat traantje viel zoo maar uit mijn oog. »

Maar de jongen was toch ook wat treurig, toen hij moeder goeden dag kuste. Van moeder weggaan is niet plezierig !

Maar hij zou terugkeeren als een blozende knaap !

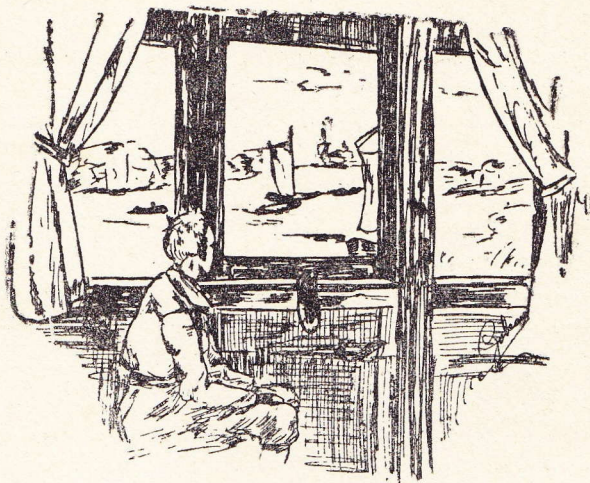
En toen de reizigers afscheid namen, gaven ze allen hunnen maat de hand.

— « Alloh, Richard, kom maar terug als een ferme dikzak », zei de een.

— « Zoo vet als een tonneke ! » riep een tweede.

— « En de wangen, die blozen als een kriek », riep een derde.

Tut, tut ! De trein vertrok en reed er rap van door. De wagen schudde en daverde.

Drie uren later waren vader en Richard in de schoolkolonie. Een gebouw stond bij de duinen.

Duinen zijn hooge hoopen zand.

— « 't Zal plezierig zijn om daar te spelen », zei vader.

— « Ja, we kunnen er afrollen », antwoordde Richard.

De heer van de schoolkolonie was zeer vriendelijk.

— « Ah, een nieuw gastje », zei hij, Richard op het hoofd tikkende. « Zijne wangetjes zijn zeer bleek. Laat hem hier maar eens eenige weken zijn. Dan zullen ze er anders uitzien. »

Vader keerde weer naar huis terug. Hij was blij, want hij wist, dat Richard daar goed was.

De jongen zou met andere knapen in eene groote kamer slapen. Daar stonden bedden met kussens en lakens, zoo wit als sneeuw. Overdag mochten de kinderen altijd maar spelen. Zieken kunnen niet leeren. En eten, zooveel ze wilden ; lekker, kloek voedsel !

's Zondags kwam er een lange brief. Ik zal hem hier eens neerschrijven. Ge kunt hem dan lezen :

LIEVE OUDERS,

Zooals ik beloofd heb, zal ik eens wat van mij vertellen. Ik ben hier zeer gaarne. De zee zal mij sterk maken. Elken morgen kruip ik in het zeewater. Eerst was ik wat bang, maar nu niet meer. Gij moet niet bevreesd zijn, dat ik zal verdrinken. Aan den kant is de zee niet diep. Ook is er altijd een heer bij ons, om naar ons te zien. Hij kan zwemmen als een visch. Ik ben gaarne in 't water. De golven spatten over mijn hoofd. En als ik dan recht sta, gooien ze mij dikwijls omver.

Dan gaan we allen wandelen langs de zee. Ik zie naar de groote stoombooten, die voorbij varen en naar de kleine scheepjes van de visschers.

Dikwijls spelen we in de duinen. Met mijne maten rol ik van de hoopen zand naar beneden. Dat doet niet zeer, want het zand is zacht. Ook maken wij kasteelen. Wij hebben spaden, schoppen en emmers. Dan graven we soms putten en scheppen er zeewater in.

Ik heb al veel schelpen gezocht. Die liggen op het strand en wij mogen ze oprapen. Ik zal ze bewaren en mee naar huis brengen.

Gisteren namiddag regende het. Wij mochten dus niet naar buiten. Toch verveelden we ons niet. Er zijn prentenboeken, bouwdozen, een ganzenspel, een dambord, domino's, loto's. Maar vandaag schijnt het zonneke weer. Gelukkig! want 't liefst van al speel ik toch aan het strand.

Mijnheer zegt, dat ik er al veel beter uit zie. Daar zullen vader en moeder wel blij om wezen. Ze zijn hier allen zoo goed voor ons.

's Nachts slaap ik als een roos. Om zeven uur heb ik al vaak. Dat komt van de zeelucht, zegt mijnheer. Gisteren heb ik van huis gedroomd. Dat doe ik gaarne. 't Is dan of ik u zie. Jammer, dat vader en moeder hier ook niet zijn kunnen. Dan zou het nog veel plezieriger wezen.

Pieter en Emiel zijn mijne beste kameraden hier. Pieter komt van Brussel. Och arme, zijn vader is al dood. Dat is wel droevig, nietwaar? As ik gezond ben, zal ik hard voor moeder, mijne zusterkens en broerkens werken, zegt hij.

Emiel is een Waal. Hij kan niet veel Vlaamsch spreken, maar wij verstaan hem toch. En we zullen hem goed Vlaamsch leeren. We moeten

dikwijls met hem lachen. Als hij moe is van loopen, zegt hij : Ikke moe zijn, ikke wat rust moeten. Ikke op de duin zitten. En als hij in het zee-water plonst, roept hij : Oe, de water over mijn hoofd vliegt en ikke omver val. Ikke toch zwem wil. Dan zegt hij soms : Richard gij oplet moet ; de visschen in uwe teen zul bijt.

Maar ik wilde, dat ik al zoo veel Fransch kon als hij Vlaamsch. Nu, als ik maar eens gezond ben, zal ik op de school mijn best doen.

Er is hier een jongen, die nog geen letter lezen of schrijven kan. Maar 't is zijne schuld niet. Hij heeft nooit naar de school kunnen gaan, omdat hij altijd ziek was. Straks zal ik voor hem een brief naar zijne ouders schrijven. En als hij een brief terug krijgt, zal ik hem dien voorlezen. Ben ik maar eenmaal beter, zegt hij, dan zal ik dubbel leeren.

Nu is mijn brief bijna vol. Zondag schrijf ik er weer een. Wilt ge Rik, Lodewijk, Albert, Mon, Flip en Jaak goeden dag zeggen ? Ik zal voor hen ook schelpen meebrengen. En als ge mijn meester ziet, wilt ge hem dan nog eens bedanken. Ik zal hem morgen eene schoone kaart zenden, waar de kolonie op staat.

Vader en moeder, hier van onderen zijn twee kladdekes. Dat zijn twee kussen van

*Uw lieven,
RICHARD.*

■
voor vader.

■
voor moeder.

— « Dat is een lange brief », zei vader, toen hij hem gelezen had.

— « Ik ben blij, dat Richard het er zoo goed stelt », sprak moeder, een traantje wegvegende.

— « En als hij eens kloek terug komt, zullen wij nog meer verheugd wezen », hernam vader.

— « Wat ben ik dankbaar, dat hij daar mag zijn », hernam moeder weer. « Er zijn toch vele brave menschen in de wereld. »

— « Dat is waar. Want wij zouden dat niet kunnen betalen. »
Elken Zondag schreef Richard een langen brief. Zijne makers kwamen wel eens luisteren, en dan las moeder hem voor.

— « Hij zal veel kunnen vertellen », meende Rik.

— « Dat moet plezierig zijn in het water », zei Lodewijk.

— « En in de duinen ! » riep Mon. « Ha, ik zou ook van die hoopen willen rollen ! »

— « En scheepjes laten varen op het water », sprak Flip.

— « Maar we moeten blij zijn, dat we naar de schoolkolonie niet moeten », vertelde Jaak. « 't Is een teeken, dat we kloek en gezond zijn. »

— « En de gezondheid is nog 't beste van al », zei Richards moeder.

Dan gingen de jongens weer spelen. Ja, gezond waren ze, dat zag men wel aan hunne frissche en blozende gezichten.

Drie maanden later kwam Richard terug. Vader was hem gaan halen. Moeder stond aan de statie.

Wat kuste ze haar kind, toen dit in hare armen vloog !

— « En wat ziet ge er goed uit ! » zei moeder blij. « Uwe wangen blozen. Maar dat is zeker roode verf, die een schilder er op gestreken heeft. »

— « Neen, neen, moederke. Wasch het eens af, als ge kunt ! Maar dat zal niet lukken, al gebruiktet gij tien kilo's zeep. »

Tusschen vader en moeder keerde Richard naar huis terug. In de straat stonden zijne kameraden. Allen waren blij hun vriend zoo kloek en struisch terug te zien. En zij zongen, dat het helmde :

Leve onze Richard en hij mag er wezen,

Leve onze Richard en hij mag er zijn !

Zonder onzen Richard kunnen wij niet leven,

Zonder onzen Richard kunnen wij niet zijn !

Twee dagen later ging Richard weer naar school. Moeder vergezelde hem, om den onderwijzer nog eens te bedanken.

— « Ziet ge wel », zei de meester, « dat de zee hem deugd gedaan heeft ? Bleek en zwak ging hij weg. En nu keert hij terug, blozend als eene kriek. »

Ja, de zee had onzen gast deugd gedaan ! Richard was kloek. Nooit meer moest hij in een zetel bij het venster zitten. Trouw bezocht hij de school. En hij deed zijn best. Bij 't spel werd hij niet meer moe. En dat hij dikwijls van de schoolkolonie en van zijne vriendjes Pieter en Emiel vertelde, begrijpt ge wel !

A. HANS

HET ONWEDER

en andere verhalen

PENTEEKENINGEN VAN
EDMOND VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

A. Hans

De Bedelaar

en andere verhalen

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN